

teza koja se u okviru aristotelizma može odrediti kao »hereza«, temelji se na generaliziranju Aristotelove teze o nastanku čovjeka (čovjek rađa čovjeka, i sunce), odnosno na shvaćanju da je, s jedne strane, nužan pokretač, uzrok koji je odvojen od pokrenutog, odnosno uzrokovanog (npr. sunce), s druge strane da je nužan i *sjemeni razlog*, istooblična i istorodna ideja (npr. čovjek). Time je Petrić kontaminirao (novo)platoničku ontologiju s Aristotelovim pojmom *istorodnog* ili *istovrsnog* u procesu nastajanja, odnosno (novo)platoničku ontologiju spustio s teološke na ontičku razinu. Rezultat toga je i Petrićeva teza da se u Aristotelovoj filozofiji može naći i *duša svijeta* i novoplatonička hijerarhija bića.

U trećem dijelu suprotstavlja se Petrić pojedinim Aristotelovim prigovorima idejama na novoplatoničkim osnovama. Jedan od argumenata jest i taj da neki Aristotelovi argumenti nisu upućeni Platonu, nego njegovim pristašama. S tim Aristotelovim argumentima Petrić uopće ne želi polemizirati. Također inzistira na tome da ideje postoje o svemu što je bit, dakle i o akcidentima, a ne samo o supstancijama. Konačno poriče da u Platonovim dijalozima postoji argument *treći čovjek*, tj. upozoravanje na to da ako ideja (npr. ljepote) treba osiguravati jedinstvo između pojedinih lijepih bića u svijetu, onda još jedna druga (tj. treća) ideja treba biti jamstvo jedinstva prve ideje i lijepih bića itd. Taj argument zove se *treći čovjek* i na neki je način prisutan već u Platonovu *Parmenidu*. (132a5 – b3)

Karakterističan je još jedan Petrićev argument protiv Aristotela. Petrić ne želi razmatrati niti jedan Aristotelov prigovor koji se ne temelji na doslovnoj Platonovoj frazi. Da bi Aristotel smio interpretirati Platona ili ukazati na neke neizrečene, ali nužne, konsekvencije njegovih teza – to za Petrića ne dolazi u obzir. Kritika se mora strogo držati doslovnog izričaja, ona se mora odvijati na doksografskoj razini.

Šesta knjiga *Peripatetičkih rasprava* posvećena je Aristotelovim prigovorima Platonu i pitanjima fiziologije – prirodne filozofije. Većinom se Petrić poziva na Aristotelovu kritiku *Timeja* pri čemu je riječ o konkretnim pitanjima disanja, nastanka kostiju i slično. Ta pitanja većinom danas nisu više filozofski relevantna, nego